

кавал: — О, вие нещастни пантофи! Нима искате да получите цялото ми богатство?

И замислиха се той отново какъ да се отърве от тях. Най-сетне ханислиха. Възводиха каналъ някой не довърля рибя за това той решиха тамъ да ги захарни. Ще удава въз тях злосторници! — виехъ той. Съ загубата, която тѣ ни причиниха бихъ могълъ да купя пантофи на всички жители въ Багдадъ. — Огледаха се е и като видяхъ че някой не го гледа хвърлиха пантофитѣ въ канала.

Но за нещастие човѣкътъ, който се грижеше за почистването на каналитѣ не вършилъ добросъвестно работата си. Така стана, че канала дълго време не биде почиственъ; събраха се много мърсотии въ водоводнитѣ гръби и водата едѣка-едѣка протичаха Лисавали само пантофитѣ на Каземъ. Тѣ задържали няколко канала. Мръсната вода не мога да слеза вече свои път, предѣла и наводнила улицата. Веднага прочистиха канала и не щешъ ли нахвърли и пантофитѣ на Каземъ. Тѣ биде добре дошли за човѣкътъ, който било виновникътъ за цялото нещастие, защото го биде страхъ да признае вината си. Той сътворише цялата вина върху пантофитѣ.

Завели Каземъ пакъ при кадитя. Той го посрещнаха сърдато: — Първо крадешъ пантофи на землѣника ми, после нанасихъ рибаритѣ, а сега искашъ да удавишъ и съграждатитѣ си, тъй ли? Сега не ще те накаже леко. Ще те пълна въ най-тъмния затворъ на Багдадъ. — Не показвай никакви морби. Каземъ се клеще, че е нѣмелъ лоши намерения. Ала кадитя се преструваха, че не му вѣрва. Казель му, че ще трябва съ години да лежи въ затвора. Каземъ обещаваше все по-голямъ откупъ. Най-сетне когато обещаха голямъ частъ отъ състоянието си кадитя се съгласила да го пусне. Каземъ си тръгнаха, ала кадитя го повикаха обратно и му казаше: — Не забравяй пантофитѣ си. Каземъ. Не мисли че желяза да ти виема най-скъпото нѣщо което имашъ на тая свѣтъ! Не съмъ толкова жестокъ! — Каземъ взела пантофитѣ си. На улицата се чуваха какво да стори съ тяхъ.

— Ахъ, знамъ едно нѣщо, отъ какво не ще можете да се върнете вече! — казалъ той на пантофитѣ си. Отишълъ извънъ града, изкопала една дълбока дупка близо до Багдадската стена. Следъ това заровилъ пантофитѣ. — Сега най-сетне ще имамъ миръ отъ васъ! — провикнаха се той.

Но най-голямата врагъ на Каземъ стояха задъ едно дърво и видѣли всичко. Отишълъ при кадитя и му обадилъ. Той казаше: — Каземъ сигурно е убилъ нѣкого! И заровилъ дупка му! Или пакъ може да е нахвърлил нѣкое голямо имане. Но богатството тогава не е негово защото земята принадлежи на града Багдадъ. — И кадитя повикаха разбира се пакъ беркиа Каземъ. — Мислишъ ли, — започнаха той, че сега тукъ за да се земнаваха само съ тебъ? Признай! Кого уби?

Тогавъ Каземъ разпорича истината. Събраха се съдията, землѣника му, обанителъ и Каземъ и отишли всички при голямата стена. Когато разровили дупката нахвърли нещастниъ Каземови пантофи. Тогавъ кадитя казаше: — Изглежда не си извършилъ убийство! Но не ми се вѣрва да си заровилъ пантофитѣ само за да се отървешъ отъ тяхъ. Сигурно си изкопалъ съ тяхъ дупката, въ която се е намирало въ тяхъ имането. Въ всѣки случай заслужаващъ наказание, Каземъ! И Каземъ платилъ пакъ голямъ сума. Когато слонили жьлтницитѣ на масета на кадитя той казаше:

— Мога ли да изнама едѣна ноща го-сподниъ съдѣя?

— Можешъ, отворила кадитя. — Аю не имашъ много, ще изваля нощбата ти.

— Позволете да оставя пантофитѣ тукъ. Не мога да се отървамъ отъ тяхъ. Някой не иска да ги приеме: нито водата, нито въздуха, нито земата. Аю река да ги изгора сигурно би се подпалила къщата ми.

— Добре, — отворила кадитя. — Ще ги поставимъ при другитѣ доказателствени вещи. Но нѣщо тѣкъ ще ти дамъ единъ съветъ: — Скъпата ли се въ бидже пантофитѣ ти. Каземъ, купи си веднага нови!

